

Interview met Etienne Remaut

Op een kille ochtend in januari bellen we aan bij Etienne Remaut in de Kasteelstraat te Hulste. We worden terstond getraakteerd op een geurige kop koffie en steken meteen van wal.

Etienne is geboren op 20 juni 1938 in de 'voorplekke' van het huis waar we nu het interview afnemen. Hij is er geboren en woont al vierentachtig jaar ononderbroken in dit huis. Zijn ouders trouwden in 1929 en kochten het huis kort daarna. Zijn vader Georges was van Lendelede maar zijn moeder, Zoë Vervaeke, was de dochter van een velomaker/vlashandelaar uit de Oostrozebeeksestraat in Hulste. Georges en Zoë werkten samen in Kortrijk, in De Gouden Spade, de ijzerwinkel Debels. De oorlog brak uit en de Leiebrug werd opgeblazen en zo konden ze niet naar hun werk. Zij bleef thuis en nam de zorg op voor Etienne en zijn zeven jaar oudere broer Lucien. Maar er moest brood op de plank komen en vader Georges vond werk in Harelbeke, bij Karel Brabant. Ze verkochten daar huishoudtoestellen en radio's. Hij werkte daar maar een korte tijd want ook de Hoge brug in Harelbeke werd opgeblazen en zo kon hij alweer niet op zijn werk geraken. Georges maakte van de nood een deugd en begon als zelfstandig elektricien.

Wij laten Etienne aan het woord: *Op een dag was mijn vader in Bavikhove, elektriek aan het leggen toen iemand kwam zeggen dat de Engelsen doorgekomen waren. Hij spoedde zich naar Hulstedorp en er was daar al heel veel volk verzameld. Mijn vader had toen al een primitief geluidsinstallatietje. Een brokke van ne pickup, met enige platen, en hij zette dat in Verthé's bovenvenster, daar waar dat bakker Klaas nu zit, en er werd daar muziek gemaakt op het dorpsplein en er werd gedanst, en gevierd op de bevrijding. Ik was als jongen van zeven daarbij en ik kon amper boven de vensterbank kijken. Plotseling grote paniek: er kwam iemand toegesnel en riep: 'let op de Duitsers zijn daar'. Direct was de platse leeg, de mensen kropen door de haag rond het kerkhof om zich te verduiken en inderdaad nen jeep of drie met Duitsers passeerden. Er zat daar een Duits of zes in elke jeep en zij al schietend, gelukkig schoten ze in de lucht. Ze waren zelf ook doodsbenuwd, Ze passeerden vanuit de Brugsestraat om al de Vlietstraat weg te rijden.*

Druppelsgewijze kwam dat volk weer tevoorschijn maar het feest was toch gebroken hè.

En dát was aanzet van de geluidsinstallaties die zijn vader dan gedaan heeft en Etienne later zou uitbouwen. "Hij had daar toevallig dus een luidsprekertje en een versterkertje en dan was dat natuurlijk van 'Georges, zou je bij ons ook eens komen; we hebben een feestje in de Kapellestraat of op de Muizel'. En die hautparleurkes kwamen totdat we er op den duur 200 hadden. Ondertussen was de voorplaats in de Kasteelstraat omgetoverd tot een winkeltje waar moeder aanvankelijk hoofdzakelijk batterijtjes en pilelampkes verkocht. Voor vader Georges als elektricien was er veel werk. De zaken draaiden goed en in 1950 kwam het bejaardenhuis, vlak naast hun huis en eigendom van het klooster De Heilige Familie van Kortrijk, te koop. De nonnekes stopten hier met het 'oudemannenhuis' omdat in Kortrijk het moederklooster tijdens de oorlog platgebombardeerd was en ze geld nodig hadden voor de heropbouw daar. Het gebouw was veel te groot om in één geheel te verkopen en ze verdeelden het in drie delen.

En zo kochten Etiennes ouders het deel dat aan hun huis paalde. Hun winkeltje was veel te klein geworden voor hetgeen ze wilden doen om de zaak die ze RECO noem-

den verder uit te bouwen. Ondertussen was Etiennes broer Lucien afgestudeerd en in 1950 begon hij radio's te maken. En dan was er de opkomst van de televisies. Etienne zat op de technische school van Waregem en als hij thuis kwam zat zijn broer radio's te maken en zijn vader zag dat goed: Etienne vloog ernaast om televisies te maken.

Na zijn studies moest Etienne zijn militaire dienstplicht vervullen. Die duurde toen 15 maanden. Eerst een korte opleiding in Lombardsijde en daarna voor een extra opleiding naar de RTT school in Vilvoorde waar hij zenders leerde herstellen. Daarna werd hij naar Wevelgem gestuurd. Hij moest er zenders repareren en militairen opleiden tot radio operator. Heel dichtbij dus en dat paste goed; zijn vader kocht een autootje en na de diensturen kon Etienne verder werken aan de assemblage van TV's.

Etienne trouwde in 1962 en nam de zaak van zijn vader over. Maar rond die tijd werd de televisie niet meer met lampen maar met transistoren en IC's gemaakt en dit verhoogde de bedrijfszekerheid enorm en daardoor verminderde de depannage. Een goeie tv met lampen brak 2 keer per jaar, een andere misschien wel 4 maal. Dus de commerce verminderde daardoor, maar Etienne had wel een geluk dat de geluidsversterking die zijn vader destijds opgestart had van langsom meer groeide. Hij raakte bekend in gans het land. Op veel plaatsen waar er een wielervedstrijd, een braderie of een buurtfeest plaatsvond was RECO daar met zijn radiowagens - zijn twee zoons, Dominique en Christophe, hielden ondertussen in de zaak.

Een ander belangrijk thema in zijn leven is de brandweer. Een jaar voor zijn huwelijk ging hij bij de vrijwillige brandweer van Hulste. Rond die tijd wilde de overheid de brandweer professioneler maken en werd er een brandweerschool opgericht. Etienne volgde daar lessen en toen Adhemar Vandromme ontslag nam als commandant van de vrijwillige brandweer van Hulste kwam Etienne in zijn plaats. Mede dankzij zijn opleiding kon hij het korps slagvaardiger maken. Hij bleef commandant tot 1993 want bij de brandweer moet je op 55 jaar verplicht met pensioen. Vanaf dan spitste hij zich

beroepsmatig nog enkel toe op de geluidsinstallaties en in 2008 verkocht hij de firma RECO. Geen van zijn twee zonen nam het bedrijf over. Dominique runt een aantal winkels met slaapcomfort. Christof woont in Wingene en

geeft les in de kokschool in Brugge in de Groene Poort. Etienne bleef daarna niet stilzitten en volgde allerhande computerlessen. Ondertussen engageerde hij zich in de plaatselijke afdeling van NEOS (NETwerk van Ondernemende Senioren) en in 2012 werd hij voorzitter en drijvende kracht.

Indien we alles hier zouden neerpennen wat rasverteller Etienne al meemaakte zouden drie bijkomende bladzijden niet volstaan. We danken hem van ganser harte voor de kijk die we kregen op zijn levensverhaal.

[SH]

© www.hulste.info - 2023

[[disclaimer](#)]